

OSM

DETEKTIVŮ

ALEX PAVESI

LEDA 2021

1

Španělsko 1930

Oba podezřelí seděli na neladících sedačkách v bíle vymalovaném obývacím pokoji, který neobsahoval snad vůbec nic, co by stálo za zmínku, a čekali, až se něco stane.

Klenutá chodba mezi nimi vedla k úzkému schodišti bez oken. Zvedalo se z tmavého výklenku, který celé místnosti zjevně dominoval, jako by to byl krb, který narostl do nepřiměřených rozměrů. Schodiště měnilo uprostřed směr, čímž zakrývalo výhled do horního patra, a působilo dojmem, že vede kamsi do bezbřehé temnoty.

„Je to peklo tady jen tak čekat.“ Megan seděla vpravo od klenuté chodby. „Jak dlouho obvykle trvá siesta?“

Přistoupila k oknu. Venku se rozkládala krajina španělského venkova, laděná do neurčité oranžové barvy. V tom vedru vypadala neobyvatelně.

„Tak hodinu, dvě, ale nezapomeň, že Bunny má něco vypito.“ Henry seděl v křesle z boku, nohy měl přehozené přes opěrku pro ruce a na klíně držel kytaru. „Jak ho znám, bude spát až do večere.“

Megan přešla ke skříňce s nápoji a zkoumala láhve. Každou opatrně otočila, až byly vidět všechny viněty. Henry vytáhl z úst cigaretu, přiložil si ji k pravému oku a předstíral, že Megan skrz ni sleduje, jako by to byl dalekohled.

Většinu odpoledne rázovala po místnosti sem a tam. Obývací pokoj s bílými dlaždicemi a omyvatelnými povrchy jí připomínal čekárnu u lékaře. Mohli být stejně tak dobře doma v nemocnici s fasádou z neomítnutých červených cihel, a ne v podivné španělské vile na vrcholku nepravidelně tvarovaného kopce zbarveného do ruda.

Před pár hodinami poobědvali v malém hostinci v nejbližší vesnici, půl hodiny cesty lesem od Bunnyho domu. Když dojedli, Bunny vstal a oba si okamžitě všimli, jak je opilý.

„Musíme si promluvit,“ zamumlal. „Asi vám vrtá hlavou, proč jsem vás sem vytáhl. Chtěl jsem s vámi už dávno probrat jednu věc.“ To, co řekl, znělo jeho dvěma hostům, kteří na něm byli zcela závislí, navíc v zemi, kterou nikdy předtím nenavštívili, hrozivě. „Až budeme ve vile. Jen my tři.“

Návrat do domu jim zabral téměř hodinu. Bunny, v šedém obleku kontrastujícím s narudlou hlínou, supěl do kopce jako starý osel. Připomínat si dnes dobu, kterou před drahně lety strávili všichni tři společně v Oxfordu, by bylo až absurdní. Bunny vypadal, že zestárl dobře o deset let víc než oni.

„Musím si odpočinout,“ pronesl ospalým hlasem poté, co je vpustil do domu. „Chvilku se prospím a pak si promluvíme.“ A tak zatímco Bunny vyšel do patra, aby zaspal odpolední horko, Megan a Henry se zhroutili do křesel po obou stranách schodiště. „Krátká siesta.“

Uplynuly už téměř tři hodiny.

Megan se dívala z okna. Henry se předklonil a počítal, kolik je mezi nimi čtverců. Stála od něj v diagonálním směru na vzdálenost sedmi bílých dlaždic. „Připadá mi to tu celé jako šachová partie,“ řekl. „Proto se neustále pohybuješ? Taháš figurkami a připravuješ útok?“

Otočila se k němu a oči se jí zúžily. „Šachy, to je laciná metafora. Muži ji používají, když chtějí pompézně mluvit o konfliktu.“

Celé odpoledne, od chvíle, kdy Bunny náhle ukončil oběd, se mezi nimi schylovalo k hádce. *Všichni tři si musíme promluvit, aby u toho nebyl žádný Španěl.* Megan se znovu podívala z okna a viděla to tam, bylo to stejně nevyhnutelné jako počasí – hrozící hádka, černá skvrna zakrývající část modré oblohy.

„Šachy jsou založené hlavně na pravidlech a symetrii,“ pokračovala, „ale konflikt je obvykle jen krutý a špinavý.“

Henry zabrnkal na kytaru, jako by chtěl změnit téma. „Umíš tenhle krám naladit?“ Našel ji předtím pověšenou na zdi nad křeslem. „Kdyby byla naladěná, mohl bych něco zahrát.“

„Neumím,“ odsekla a vyšla z pokoje.

Sledoval ji, jak kráčí stále hlouběji do nitra domu, jak se z ní postupně stává menší a menší verze Megan, orámovaná čím dál menší zárubní dveří na chodbě. Pak si zapálil další cigaretu.

„Kdy si myslíš, že se probudí? Ráda bych si trochu vyšla na čerstvý vzduch.“

Byla už zase v obýváku – úplně největší verze Megan uprostřed té úplně nejbližší zárubně.

„Kdo ví,“ odvětil Henry. „Právě teď spí spánkem napapaných.“ Nepřišlo jí to vtipné. „Můžeš se klidně sebrat a jít. Myslím, že ať už nám chce říct cokoli, může to počkat.“

Megan se zastavila, tvář měla stejně dokonalou a neproniknutelnou jako na svých reklamních fotografiích. Byla herečka. „Víš, co nám chce říct?“

Henry zaváhal s odpovědí. „Ani ne.“

„Bezva. Tak já jdu ven.“

Přikývl a díval se za ní, jak odchází. Chodba vedla z obývacího pokoje směrem, kterým se z křesla díval, a viděl ji, jak po ní kráčí a pak na jejím konci vychází dveřmi ven. Schody se nacházely po jeho levici. Dál si pohrával se strunami na kytáře, až jedna z nich praskla a vymrštěný kus kovu ho škrábl do hřbetu ruky.

V tu chvíli místnost ztmavla a on se automaticky otočil doprava. Megan stála za oknem a dívala se dovnitř, červené kopce za ní dodávaly jejímu obrysu démonickou zář. Zdálo se, že ho nevidí; možná tam venku bylo až příliš mnoho světla. Stejně si ale připadal jako nějaký tvor v zoo. Hřbet ruky si držel u úst, vyčucával si škrábnutí a prsty mu visely pod bradou.

Megan se ukryla ve stínu domu.

Stála se zavřenýma očima v trsu lučních květin a opírala se o zeď. Odněkud z blízkého okolí se ozývaly tiché údery: ťuk, ťuk, ťuk. Zdálo se, že vycházejí odněkud za jejími zády. Nejprve si myslela, že se to sem skrze zdi donesl zvuk kytary, ale na to to nebylo dostatečně melodické. Zvuk byl velmi slabý – téměř jako by ani nebyl – ale přesto ho slyšela stejně zřetelně, jako by cítila kamínek v botě.

Ťuk. Ťuk. Ťuk.

Otočila se a vzhledla. Skrze tepanou železnou mříž spatřila mouchu, která stále znovu a znovu narážela do zavřeného okna Bunnyho ložnice. Nacházela se hned vedle té její, v prvním patře domu. Byla to jen malá moucha, která se snažila uniknout. Pak si všimla, že jsou dvě. Vlastně tři. A teď už čtyři. Celý roj much, které se snažily dostat ven. Roh okna byl od nich celý černý. Představila si v duchu parapet zaneřádný tělíčky mrtvých much. Sebrala ze země kamínek a hodila ho do okna. Jakmile se ozvalo ťuknutí, černý mrak se rozptýlil, ale zevnitř žádný zvuk nepřicházel. Zkusila to znovu, ale spícího hostitele se jí probudit nedařilo.

Došla jí trpělivost, vzala celou hrst kamínků a házela je jeden po druhém, až jí v ruce nezbyl ani jeden. Obešla dům zpátky ke dveřím, vstoupila a chodbou dokráčela k úpatí schodiště, kde Henry, překvapený jejím náhlým příchodem, upustil kytaru. Ta dopadla se zaduněním na chladnou bílou podlahu.

„Myslím, že bychom měli Bunnyho vzbudit.“

Viděl, že je znepokojená. „Myslíš, že něco není v pořádku?“

Ve skutečnosti byla našťvaná. „Myslím, že bychom ho měli zkontrolovat.“

Začala stoupat po schodech. Šel těsně za ní, když tu ona uviděla něco, co ji přimělo se s výkřikem zastavit. Instinktivně ji objal. Byl to pokus ji uklidnit, ale byl proveden tak neobratně, že oba dva zůstali do sebe zaklesnutí a nebyli schopni se pohnout.

„Pusť mě.“ Odstrčila ho loktem, rozběhla se vpřed a tehdy, když už mu její ramena přestala zaclánět, spatřil to, co předtím viděla jen ona – úzký pruh krve ve tvaru ukazováčku, který se táhl zpod Bunnyho dveří směrem ke schodišti a ukazoval přímo na něj.

Ani jeden z nich nikdy neviděl tolik krve. Bunny ležel na prostěradlech tváří dolů. Ze zad mu trčela rukojeť nože a z nejnižšího bodu postele k ní vedla klikatá rudá pěšinka. Čepel nebylo téměř vůbec vidět. Zůstal z ní jen tenký stříbrný proužek mezi tělem a černou rukojetí, jako záblesk měsíčního světla, které se prodralo mezerou v záclonách. „Tam má srdce,“ řekla Megan. Rukojeť sama mohla být klidně součástí slunečních hodin a mrtvé tělo tak mohlo nevědomky ukazovat plynutí času.

Obešla kaluže na podlaze a přistoupila k posteli. Když byla od těla necelého půl metru, Henry ji zarazil. „Myslíš, že tohle máme dělat?“

„Musím se přesvědčit.“ Absurdně mu přitiskla dva prsty ze strany ke krku. Žádný puls necítila. Zavrtěla hlavou. „To snad není pravda.“

Henry se v šoku posadil na okraj matrace. Jeho váha způsobila, že se k němu krvavé skvrny začaly přibližovat. Vyskočil jako by se probudil ze zlého snu. Pohlédl ke dveřím a pak se obrátil zpátky k Megan.

„Vrah tu ještě pořád může být,“ řekl šeptem. „Prohledám ostatní pokoje.“

„Dobře,“ zašeptala Megan, a protože byla herečka, její šepot byl stejně zřetelný, jako kdyby mluvila nahlas. Znělo to bezmála sarkasticky. „A zkontroluj, jestli jsou všechna okna dobře zavřená.“

„Ty počkej tady.“ A byl pryč.

Zkoušela se zhluboka nadechnout, ale vzduch v místnosti už byl zkažený a těch pár výmluvných much stále naráželo do bariéry dělící je od dožhava rozpáleného dne. To tělo je už určitě muselo nudit. Udělala pár kroků a nadzvedla okno o pár centimetrů. Mouchy vylétly rychle ven a rozplynuly se na pozadí modré oblohy jako zrnka soli zamíchaná v polévce. Jak tam tak u okna stála jako přibitá, celá ohromená tím, co se stalo, slyšela, jak Henry prohledává okolní pokoje, otevírá skříně a dívá se pod postele.

Objevil se znovu ve dveřích a ve tváři měl zklamání výraz. „Nikdo tady není.“

„Byla všechna okna pořádně zavřená zevnitř?“

„Ano, zkontroloval jsem je.“

„Myslela jsem si to,“ řekla. „Než jsme odešli na oběd, Bunny všechno pozamykal jako posedlý. Dívala jsem se na něj při tom.“

„A co ty dveře, jsou zamčené?“ Rukou ukázal ke dvojím dveřím na balkon za ní. Přistoupila k nim a vzala za kliku. Byly zevnitř nahoře, uprostřed i dole zavřené na zástrčku.

„Ano,“ řekla. Posadila se na okraj postele a nevěšela si, že krev stéká k ní. „Henry, víš, co to znamená?“

Zamračil se. „Znamená to, že vrah musel odejít po schodišti. Zamknu všechny dveře a okna dole. Zůstaň tady, Megan.“

„Počkej,“ chtěla ho zdržet, ale už byl pryč. Slyšela, jak jeho bosé nohy nemelodicky dusají po schodech, bílých a tvrdých jako klávesy klavíru, uslyšela, jak se zastavil, když se dostal k místu, kde se schodiště zatáčelo, a jak pleskl dlaní naplocho o zeď, aby získal rovnováhu, a pak slyšela, jak se pohybuje v přízemí.

Otevřela zásuvku v Bunnyho nočním stolku. Nebylo v ní nic než spodní prádlo a zlaté hodinky. V další se nacházel deník a pyžamo. Usnul samozřejmě v šatech. Vytáhla deník a listovala stránkami. Záznamy končily téměř před rokem. Položila ho zpět. Pak se podívala na hodinky.

Jak dlouho tady ještě bude muset čekat a vychutnávat si Henryho improvizovanou hru na to, že má vše pod kontrolou, než bude moci sestoupit po schodech dolů a konfrontovat ho?

S každými dveřmi, které Henry zavřel, bylo v domě postupně stále větší horko, a tak, ačkoliv na začátku spěchal, pohyboval se nyní pomalu a metodicky, těžce dýchal a procházel každým pokojem několikrát, aby se ujistil, že na nic nezapomněl. Dispozice domu byla matoucí a Henry přemýšlel, proč asi Bunny žil sám v tak velkém domě. Zdálo se, že žádný z pokojů nemá stejný tvar ani velikost, a mnoho z nich nemělo okna. „Žádné světlo, spíš

viditelná temnota.“ Tohle člověk udělá, když má peníze, říkal si v duchu.

Vrátil se zpátky do obývacího pokoje a našel ji tam, jak sedí na opěrci křesla, kde předtím seděl on, a kouří jeho cigaretu. Cítil, že by měl říct něco žertovného, aby alespoň na okamžik odložil konfrontaci s realitou. „Ještě kytaru a jiný sestřih a připadlo by mi, jako bych se díval do zrcadla.“

Megan nereagovala.

„Je fuč,“ řekl. „Tady dole je samozřejmě spousta oken a dveří. Mohl se dostat ven, kudy chtěl.“

Pomalu upustila cigaretu do popelníku a zvedla nožík, který vedle něj prve položila. Ani si ho předtím nevšiml. Prostě jen další podlouhlý předmět, který splýval s fádností téhle jen sporadicky vyzdobené místnosti. Vstala a obrátila čepel proti němu, její hrot mu mířil na hrud.

„Nehýbej se,“ řekla tiše. „Zůstaň, kde jsi. Musíme si promluvit.“

Henry od ní odstoupil. Jeho podkolení se dotkla křesla naproti ní a on se do něj zhroutil. V reakci na jeho náhlý pohyb sebou škubla a on se na okamžik cítil bezmocný. Zoufale sevřel opěrky křesla. Ona ale zůstala, kde byla. „Chceš mě zabít, Megan?“

„Jen pokud mě k tomu donutíš.“

„Nikdy jsem tě k ničemu donutit nedokázal.“ Povzdechl si. „Můžeš mi podat cigaretu? Bojím se, že kdybych se pro ni natáhl sám, mohl bych přijít o pár prstů. Mohl bych dopadnout tak, že bych kouřil vlastní palec jako krátký doutník.“

Vytáhla z balíčku cigaretu a hodila mu ji. Zvedl ji a opatrně zapálil. „No,“ řekl. „Celé odpoledne jsi hledala záminku k hádce,

ale představoval jsem si něco civilizovanějšího než to, co teď předvádíš. Oč jde?“

Megan mluvila se sebedůvěrou člověka, který přelstil svého nepřítele. „Snažíš se chovat klidně, Henry, ale třesou se ti ruce.“

„Možná je mi zima. Zdá se mi to, nebo je letos španělské léto tak trochu mrazivé?“

„A přitom z tebe pot jen leje.“

„Co chceš? Strkáš mi pod nos nůž.“

„Je to malý nožík a ty jsi velký chlap. A pod nos ti ho tedy rozhodně nestrkám. Třeseš se, protože máš strach, že budeš odhalen, ne proto, že si myslíš, že ti něco udělám.“

„Co tím chceš naznačit?“

„No, tady jsou fakta. Nahoře je pět pokojů. Všechny mají okna. Jsou v nich silné černé mříže, takové, jaké bývají v kreslených filmech. Dva z pokojů mají dveře, co vedou na balkon, a oboje byly zamčené. Okna také. Právě jsi je osobně zkontroloval. Do patra vede jen jedno schodiště, přesně tady to. Říkám to víceméně správně?“

Přikývl.

„Takže ten, kdo zavraždil Bunnyho, musel jít po schodišti nahoru.“ Ukázala na konstrukci schodiště, ponořeného do stínu v místě, kde se zatáčelo a kde z něj okamžitě mizelo veškeré světlo. „A zase se po něm vrátit. A ty tady dole dřepíš od té doby, co jsme se vrátili z oběda.“

Pokrčil rameny. „No a co? Nechceš doufám naznačit, že s tím mám něco společného?“

„To je přesně to, co naznačuju. Buď jsi viděl vraha jít nahoru po schodech, nebo jsi tam šel sám, takže jsi buď vrah nebo komplic. A nemyslím si, že jsi tu byl dost dlouho na to, aby ses tu s někým spřátelil.“

Zavřel oči a soustředil se na slova, která řekla. „To je nesmysl. Někdo se kolem mě mohl nahoru proplížít. Skoro vůbec ničeho jsem si nevšímal.“

„Někdo se kolem tebe proplížil v tichém, bíle vymalovaném pokoji? A byla to myš nebo baletka, Henry?“

„Takže ty si opravdu myslíš, že jsem ho zabil já?“ Všechny její argumenty do sebe přesně zapadaly a on vstal, aby vznesl námitku. „Ale Megan, je tu jedna věc, kterou jsi nezmínila. Možná jsem tu od oběda seděl a staral se o vlastní trávení, ale ty jsi tu přece sakra seděla celou tu dobu se mnou.“

Naklonila hlavu na stranu. „To je z větší části pravda. Ale pokud si vzpomínám, tak přinejmenším třikrát jsem vyšla ven na čerstvý vzduch. Zajímalo by mě, jestli jsi tolik kouřil proto, abys mě odtud vypudil? Nevím, jak dlouho trvá, než někdo někomu zapíchne nůž do zad, ale představuju si, že je možné to udělat docela rychle. Následné mytí rukou pravděpodobně zabere víc času.“

Henry se zase pohodlně usadil v křesle. „Bože můj,“ snažil se uklidnit, „ty si to snad vážně myslíš, že jo? Právě jsme zjistili, že náš kamarád leží nahoře mrtvý, a ty zcela vážně naznačuješ, že jsem to udělal já? Na základě čeho? Na základě skutečnosti, že jsem seděl kousek od schodiště? Když se známe bezmála deset let?“

„Lidé se mění.“